

*ZEMĚ
BEZE MĚ*

*soubor textů k albu
melancholicko-rockové kapely Heiden*

PREQUEL

Vstávám s důvěrně známým zvukem budíku na telefonu, který nenávidím a přitom nemám nejmenší chuť ho změnit. Rádoby svěží štěbetání ptáčků a zurčení digitálního potůčku je zhruba tak reálné, jako moje chuť se každým dnem zlepšovat ve všem, co umím. Umím například instantní kávu. Kolík rychlovarné konvice najdu bezpečně i potmě, ale kam se kdo v tomhle sakra může chtít zlepšovat? Blbost. Na ušmudlaný kapesník dnešního rána zapisuji první fiktivní fajfku a jedno si udělám. Teplá voda nahnědlé barvy se syntetickým aroma, zakáplá plnotučným mlékem odněkud z Polska. Důležitý.

Cestou do práce se bavím představou té věty na tmavomodrém billboardu. Je jich tu v poslední době plno. Poutač, který burcuje lidi, ať poslechnou své nitro a konečně si taky takovou instantní kávu dají. Důležitý. Doprava kolem šesté stojí za to každý den, nicméně pondělky v tomhle ohledu neotřesitelně drží prim. Autobusy trhají rekordy v přetopenosti, spolucestující, snad v přímé úměře, v protažených obličejích. Chvilí myslím na to, že bych mohl jet autem, ale okamžitě to v sobě zapudím. Cestu k vlaku mám už dobře nacvičenou. Víím, kudy minout obchoďák, kdy zrychlit a čemu je lepší se vyhnout. Rozhovory, které cestou potkávám, jsou pro mě ale pořád problém. Dobře víím, že mi nepatří a že na nich vlastně vůbec nic zlého není, ale můj čip úzkosti stejně dostává strašlivé rány. Nejraději bych poslouchal jen myšlenky s jemným ruchem cesty kdesi v pozadí.

Pracovní doba pro mě nepředstavuje utrpení. Netrávím čas vytvářením nových a nových důvodů k nespokojenosti ani se netrhám ve dvě, kdykoli mému týmu dojde dech.

Snažím se o všem alespoň chvílku přemýšlet a brát věci tak, jak přicházejí. Mít možnost přemýšlet je dneska luxus a lidi jako jsem já ho potřebují. Nevím, kdy přesně se ve mně pohnuly ledy a stal jsem se vyrovnanějším. Možná, že to přišlo s věkem, možná s životní úrovní. Třeba je za tím vším prostě ta schopnost udělat si v hlavě místo, kam se můžu jít uklidnit.

Mít svůj „spejs“. Přesně takhle by to řekl K, s ironickým úšklebkem v obličejí, kterým se mi snaží naznačit, že jsem jako otec selhal a to, co mi vysvětluje, (opět) nepochopil. Poslední dobou se to u nás doma hemží raketami, souhvězdími a jiným kosmonautským haraburdím. Dokonce jsem ho nedávno přistihl, jak Nele předčítá z té úděsně krkolomné knížky po babičce. Upřímně se divím, že mu to dává nějaký smysl. O víkendu je vezmu na výlet do lesa, třeba přijdou na jiné myšlenky.

030701

... osmačtyřicetiletý muž vezl v autě své dvě děti...

K MÁ STRACH

Už víc jak rok se řítím po dráze,
přes všechny nesnáze na mé cestě bledé.

Země mi z paměti mizí a mizí.

Víc jak rok se řítím do nikam, kolem je černá tma,
já do ní pronikám.

Mám čím dál větší strach, že neznám postavy z obrázku,
nenajdu odpověď na jednu otázku,
jedinou otázku, Nelo.

*Až planety sklesnou k Slunci zpět
a mrazem se Slunce rozskočí,
až drobtý ty, smrtí poštvány,
si v divokou elipsu zabočí,
až pohřební, truchlý průvod ten,
pln hrůzy, prost života vděků,
se vesmírem dalekým promete
přes milion, milion věků;*

Možná, že víc jak rok se řítím po dráze,
přes všechny nesnáze na mé cestě ledé.

Doufám, že noc je jen ošklivý sen
a palubní kompas mě za tebou vede.

Víc jak rok se řítím do nikam, kolem je černá tma,
já do ní pronikám.

I když můj život bude viset na vlásku, musím znát odpověď
na jednu jedinou otázku.

Je tu prázdno a ticho,
hvězdy mě nutí klopit zrak.

Proplouvám nebeskou pouští
a s rukou na spoušti tu čekám na zázrak.

Možná, že zlomím tohle prokletí, za tebou doletím
a možná, že naopak.

Zásoby vzduchu se krátí,
tak stůjte tu při mně, všichni mí bronzoví, stříbrní, svatí.

Doufám, že noc je jen ošklivý sen.

Doufám, že brzy z něj budu probuzen.

HLEDÁM KLÍČ

*Ta noc - to hrob v svém rozšklebení!
Bez rosy noc, jež by vandrovníku
perel do kadeří navěsila,
beze snů noc, jež by milovníku
milých kouzel srdcem rozesila.*

Do noci se dívám úzkým průzorem
a skrze hledí se ptám, zdalipak vědí, že jsou.
Proletí kolem světa, prostoru vzdorem.
Na sklo mi dýchají prach, jen nemít strach.
Do noci se dívám úzkým průzorem,
ve věčné tmě hledám cestu pryč,
pomozte najít klíč.

Jenom se mihnou
a hořícím praporem mi sdělí:
„Človeče smělý.“

Hlava mi padá únavou, z tisíce drah hledám pravou.
Na sklo mi dýchají svůj prach, chci odsud pryč,
jen nemít strach.

Hlavou mi jdou večery u rybníka,
běhali jsme kolem, zkoušeli trefit lekníny.
Ve vysoké trávě jsme měli protivníka,
lezli jsme po stromech a hledali tam stíny.
Vidím tě jako živou běžet po návsi,
potom jak na půdě jsme v noci u hvězd bděli.
Teď jsem tu nahoře a Nelo, ksakru, kdepak jsi?
Já chci být s tebou odsud pryč, neslyšet hlasy, najít klíč.

Nám minulé lze vidět přítomně a mrtvy zřít jakoby živý!

Hlava mi padá únavou, z tisíce drah hledám pravou.
Na sklo mi dýchají svůj prach, chci odsud pryč,
jen nemít strach.

F43

Pozoruji měsíc a pískovcové skály,
tam někde za nimi je tma, v ní možná zrovna spíš.
Těžko se mi dýchá a vzpomínky, co mi zůstaly
jednou prostě zmizí.
Pak tma bude blízká mi,
poseta hvězdami.

Večer zas půjdu k vodě snít, jako už mnoho let,
o tom, že končí tenhle svět.
Přestane bolet žít a zmizí všechny ty zmatky,
voda se uklidní, ty se mi vrátíš zpátky.

Venku spíš prší než sněží, dům je mi skleněnou věží.
Den co den sama hledám svou víru,
s životem ve smíru volám do černého vesmíru.
Odpovíš stěží, nikdo mi nevěří.

Večer zas půjdu k vodě snít, jako už mnoho let,
o tom, že končí tenhle svět.
Přestane bolet žít a zmizí všechny ty zmatky,
voda se uklidní, ty se mi vrátíš zpátky.

3. ČERVENCE

... auto dostalo na mokré silnici smyk a narazilo do stromu...

Obzor se třepe v modravém majáku,
jel jsem tu tisíckrát, než se to stalo.
Běží sem postavy v mlze a lijáku,
už neslyším ptačí zpěv,
mám na rukou krev.

Není čas myslet, není koho se ptát.
K leží hodiny na sále, nedám to vidět ho umírat.
Život, co má černou na rtu, vytáhl prokletou kartu
a rozdíl mezi světy
je dým z cigarety.

„Bude v pořádku?“

„Bude v pořádku. Neboj, Nelo, určitě bude.“

ČAS

Ráno bylo chladné, sedmý listopad
a sníh ještě nepadal, ven, komu by se chtělo.
Východ slunce zkraje zdál se na západ a město Brod
přes mlhu nevidělo.
V šedém větru po zemi prošel prach
a kousek za řekou hrála loutna smutně.
Stál jsem na břehu, pozoroval padlé listí.
Stáli proti mně a dívali se.

Já s ní jsem byl, kdovíco tomu chtělo,
snad doba černá a voda studená.
Viděl, jak její světlo osamělo a nebe na zemi chátrá.
Já s ní jsem byl, kdovíco tomu chtělo,
všechny ty roky, co k vodě chodívala.
Viděl, jak její světlo osamělo a nebe na zemi chátrá.

Teď stojí sama proti mně a podzim vzal kraji podobu.
Všechna tma jí kouká z očí, co je to za dobu?

Já s ní jsem byl, kdovíco tomu chtělo,
snad doba černá a voda studená.

Viděl, jak její světlo osamělo a nebe na zemi chátrá.

Já s ní jsem byl, kdovíco tomu chtělo,
všechny ty roky, co k vodě chodívala.

Viděl, jak její světlo osamělo a nebe na zemi chátrá.

*Ach snad už zhasly světy ty,
snad už je po všech veta,
od mého vzletu vrší se
v tisíce věků leta!*

SIGNÁL SLÁBNE

Jsem vězněm vesmíru, hledajíc trasu.
Od hvězdy ke hvězdě, od času k času.
Vidím se ve spánku, bloudící na věky.
Vidím tě roky stát, plačící u řeky.

Prožívám vteřiny, běží mi roky.
Neliny se zemí svázané kroky
 už neumím přidat k těm svým.
Tma je moc hluboká, co když už nedoletím?
Dráhu už počítám mechanicky,
 na přesnost čísel mám čip.
Jediná chyba a ztratím se navždycky.
„Neboj, K, vydechni, bude ti líp.
Neboj se, vydechni, bude ti líp.“

„Neboj se, K, vydechni, bude ti líp.
Neboj se. Neboj. Neboj se, K. Bude ti líp.“

NEBE JE STEJNÉ, MŮJ DEN JE JINÝ

Proč po noci nejde mi z hlavy ten sen?

Nebe je stejné, můj den je jiný.

Obraz dvojice v dáli, co v půli byl roztržen.

Dvě duše v exilu a svět? Svět je mezi nimi.

Já dívám se na nebe a přeju si vidět tě plout.

Hvězdy snad ví, kde je tě konec.

*Běhají spolu, a přece je
každý svých práv si bdělý,
jak lidi nás zde chladná zášť
je chladný éter dělí.*

Dívám se na nebe a přeju si vidět tě plout.

Hvězdy snad ví, kde je tě konec, K.

Jsem tady na Zemi, nahoru chce se mi.

Na Zemi náš dům a v něm už jen můj kout.

NECHCI SI NIC PAMATOVAT

Pro pocit viny, co neustane.
Pro rány svědomí, co nikdo netlumí.
Zůstanu v tichu.

Roky mi zmizely, už ani nevím kam.
V zrcadle svůj obraz hledám.
Čekal jsem věčnost, než se vzpomínky ztratí.
Zlé pošlu pryč po cestě bez úvrati.

Roky mi zmizely, už ani nevím kam.
Čekal jsem, až se to ztratí.
Každý den u vody sedím a vzpomínám
na dobu, kdy byli malí.
Čekal jsem věčnost, až se vzpomínky ztratí.
Zlé pošlu pryč po dráze bez úvrati.

*A není slz, by jím se neronily,
ne zoufalosti, by v něm nevzkypěla,
a není boje, by v něm neburácel.*

Koncept alba „Země beze mě“ jsme s laskavým svolením vlastního vkusu a uměleckého záměru oživilí úryvky z básnické sbírky „Písně kosmické“. Učinili jsme tak v bláhové a bezelstné naději, že to jejich autor přežije.

námět a koncept: Kverd a Heiden
sazba a design: HUATH
korektury: Viktor Palák, Kateřina Králíková
info@heidenhorde.com
heidenhorde.com

